IV. *De Frigidæ in Febribus Uſu. Auctore Cl.* Nicolao Cyrillo *Prim. Med. Prof.* Neapol. *& R. S. S.*

USUS Frigidæ & Frigidorum in Febribus haud recens eſt, ſed apud Antiquiſſimos Medicos minimè infrequens fuit. In Febribus enim calidioribus, poſt Paroxyſmi ἄκμὴν, liberaliorem Aquæ, vel cujuſpiam refrigerantis liquoris potationem concedebant, quâ deferveſcente febrili æſtu, Æger placidè conquieſcens in criticum ſæpenumerò ſudorem exſolveretur. Verùm Febres curare *ſolâ nivatâ Aquâ* copioſiſſimè per plures dies exhibitâ, omni ſubtracto medicamento alimentoque, id quidem omninò novum exiſtimo; atque non ſolum inſoleñter, ſed, ut verum fatear, audacter nimis, non multis ab hinc annis hîc tentatum, methodo, ut rumor fuit, ab Hiſpaniâ, rudi & indigeſto Commentariolo communicatâ: quâ curandi ratione nonnullos ex ipſis Orci faucibus, præter omnem expectationem, ereptos ſub oculis noſtris attoniti vidimus. Hæſere primùm cauti Medici tantâ Aquæ alluvie perteriti: at frequenti feliciſſimoque eventu excitati, tentabundi primùm, mox audaciores facti, quod quidam cæco impetu, & nullo morbi, morbique temporum diſcrimine aggrediebantur, ad cautiorem & ſecuriorem methodum redegere: ita ut nullus jam apud nos ſit Medicus, qui Cleophantus δοσίψυχρος (ut notat Harduinus in Plinium, Lib. 26.) appellari nolit. Hujus Methodi Canones repetitis experimentis confirmatos exponam. Magnum enim remedium eſt Diæta Aquea, (hoc nomine appellare libuit) quare in illius adminiſtratione,

The Royal Society is collaborating with JSTOR to digitize, preserve, and extend access to *Philosophical Transactions (1683-1775).* www.jstor.org

quemadmodùm in omnium magnorum remediorum uſu, accuratiſſimis cautionibus procedendum, ne quod pro Ægrotantis ſalute inſtituitur, illius potius necem moliatur.

Præcipuus Canon eſt, ut poſt aliquot horarum à cibo abſtinentiam, Ventriculo ſcilicet omninò vacuo, Aqua nive refrigerata ebibi incipiat, ad libram unam vel duas, pro Ægrotantis ætate, viribus, aut etiam ſiti. Eadem copia ſingulis horis, aut ſecundâ quâque, ut tardius, repetenda, eademque noctu diuque, nullâ factâ intermiſſione niſi per ſubrepentem fortaſsè ſomnum, exhibeatur. A Cibo omninò abſtinere debent Ægrotantes: Experientiâ enim conſtitit, illum cum Aquâ copiosâ permiſtum, non ſolùm in Venticulo putredinem concipere, verùm etiam ab eodem epotæ Aquæ ſubſtantiam infici, eamque minùs aptam reddi, quæ facilè exiliſſima vaſcula permeare, adeoque in extima ſimul & intima corporis dijici ac diffundi poſſit, ad præcipitationem & ſecretionem noxiorum humorum moliendam. Inedia hæc ad plures dies producenda, quouſque ſcilicet Febris vel prorſùs intermiſerit, vel ad ſummam remiſſionem devenerit, atque Æger identidem de fame conqueri incipiat: ſi enim maturiùs exhibeatur Cibus, ſtatim Febris ſuis ſtipata Symptomatibus iterum recrudeſcet. Quapropter nonnunquam ad ſeptem, imò ad decem & plures dies (dummodò ab Aquâ non abſtineatur) Ægrotantes ab omni alimento prohibemus. Neque ab hâc abſtinentiâ quidquam metuendum: vel quòd ob Aquæ frigiditatem, arctioribus redditis cutis ſpiraculis, Tranſpiratio inſenſibilis, adeoque nutritionis neceſſitas imminuatur; vel quòd Aqua ipſa Nutrimenti Officinas aſſiduò

aſſiduò præterfluens, ſi quæ inibi ſunt alimentorum reliquiæ (ſunt autem ſemper impactæ) eas ſecum rapiat, atque per univerſum Corpus diffundens, nutricationis negotio, quoad fieri poteſt, conſulat. Quomodocumque autem ſe res habeat, illud quotidianâ praxi confirmatum eſt, Cibum cum copiosâ Aquâ commiſceri, abſque ſummo Ægri periculo, non poſſe: ita ut quamprimùm Cibus Ægrotanti conceditur, ille vel abſque Potu, vel cum exiguâ Aquæ potatione exhibendus: imò concedendum quoque eſt aliquot horarum intervallum à Frigidæ potu vacuum, quo commodè Cibus in Ventriculo digeri queat.

Hic ſeligendus tenuiſſimus & ἐυπεπτος, ut Panis purâ Aquâ coctus, Paſtilli de micâ Panis, Ovum ſorbile, vel vix ferculum aliquod jurulentum. Hæc ſemel primùm & pauciſſima, hinc bis in die exhibenda, ut ſenſim ad lautiuſculum prandium, ſervatâ tamen exiguâ cœnâ, gradum faciamus: omninò verò, etiam per menſem & ultrà, carnibus parcendum. Cum hujus generis Cibo veſcuntur Ægri, haud Aquæ valedicendum, ſed peractâ illius aſſumti digeſtione, ad duas vel tres potationes erunt cogendi: quouſque integrè devicto morbo, corporis vires ſenſim recuperantes, ad diu exoptatam convaleſcentiam perducantur.

In hujus autem Curationis curriculo quædam accuratè animadvertenda ſunt. Principem locum tenet Obſervatio, num Aqua aſſumta facilem ſibi tranſitum paret, an non. Cum Urinæ, ſaltem poſt diei intervallum, copioſiores & decolores ſenſim fieri incipiunt; tunc Aquam viam ſibi facere cæpiſſe puta. Nonnunquam primâ ſtatim die vel ſecundâ tertiâve, Alvus

ſolvitur, cum ejectione primùm fæculentioris ſaburræ, mox variegatorum humorum : hinc ſpes major affulget ; Febris enim, Alvo ſolutâ, ſenſim ſe remitti, atque ſymptomata ſedari incipiunt. Quod adeò verum eſt, ut ſi ſecundus vel tertius dies excurrat, abſque eo quod ventre ſecedant Ægri, etiamſi univerſa fortè Aquæ quantitas per Urinæ vias foras amandetur ; Clyſteribus tamen ſuppoſitis, & Oleo Amygdalarum dulcium per os aſſumto, lubrici reddendi : craſſiores enim humores, qui in primis viis continentur, quique Febrim fovent, vel in Febricitantium corporibus ex Morbo produci ſolent, haud poſſunt per cæca Urinæ ſecernicula foras protrudi, ſed per amplos Inteſtinorum tubos ſunt eliminandi. Adde, quòd exantlatis primis ductibus, facilè poterit Aqua in ultimos Corporis receſſus trajici, atque Sanguini, aliiſque ſecundariis dictis liquoribus medicinam facere.

Si verò accidat (accidit autem ſæpè) ut Parotides appareant, vel cum ipſis Alvi vel Urinæ excrementis purulentum quid intermiſtum obſervetur, quod evidens indicium eſt maturi & rupti jam Abſceſsûs ; haud ab Aquæ exhibitione ſurperſedendum, ſed eâdem urgendum magis eſt. Una enim Aquâ, quæ ſtagnantes in internis partibus humores ad externas depellere, collectos ad maturationem perducere potuit, vim quoque habebit eoſdem per varia Corporis ſecernicula integrè deturbandi, atque partes Abſceſſu prehenſas à *necroſi* præſervandi : quemadmodum ſæpiſſimè in Praxi vidimus. Praxis tamen eadem nos docuit, abſceſſus in Cerebro & Thorace factos non adeò facilè Aquæ uſu ſuperatos eſſe : etſi non paucos vidimus, Pure è naribus, auribus, ore, & tuſſi quoque è pulmonibus educto,

integrè ſanatos. Solemus proinde cùm talium ſymptomatum ſigna ſuperveniunt, haud Aquæ præſidium reſpuere ; ſed ſi ſomnolenti evadant Ægri, Veſicantia, vel aliud Phænigmatum genus applicare : aut ſi difficultate ſpirandi exerceantur, Oleum ex Amygdalis dulcibus recens expreſſum propinare, vel Aquam ipſam ex frigidâ tepidiuſculam reddere. Non rarò inſuper accidit, ut primis præſertim Aqueæ diætæ diebus, vomitus, & quidem vehemens, ſuperveniat: quo ſi heterogenei humores, ut fieri ſolet, ejiciantur, pro bono habendum; ceſſat enim cum Ægrotantis levamine, poſtquàm venticulus omninò exoneratus ſit. Quòd ſi Aqua ipſa vix epota evomatur, ad iteratas & frequentiores potationes Æger cogendus: etenim Aquam vomitu rejectam maligni humores ſubſequi ſolent. Conſtanter item & aſſiduò Aqua eſt exhibenda, ſi Singultus ſuboriatur: hunc enim quemadmodùm ab Aquâ excitatum, ita ab Aquâ continentur epotâ compeſci obſervamus. Sudor verò ſi Frigidam potanti ſuperveniat, ſolet vires exſolvere, non ſine magno vitæ diſcrimine : Id quidem paradoxon videri poterit iis, qui ex Frigidæ in Febribus potu ſudorem expectant, in quo *magnum* domini *Hancock Febrifugum* conſiſtere ſcimus. At in diætæ Aqueæ uſu, ſi ſudor ſuperveniat, is cohibendus, Aquâ adhuc frigidiori & copioſiori exhibitâ, Ægrique corpus remotis ſtragulis, ventilabro, & perflatu conclavis refrigerandum : ſunt qui & nive ipſâ contritâ conſpergere audent.

Maxima porrò in Aquæ uſu Medicorum crux eſt, cùm Ægri vel delirio, vel Lethargo, vel ſummâ virium abjectione affecti, ad Aquam juſtâ copiâ & frequentiâ bibendam impares redduntur. Tunc quidem omnis

omnis adhibenda eſt induſtria, ut poſtremum quod illis reſtat remedium, nempe Aqua, exhibeatur : Quod à delirantibus vi & minis, à valdè debilibus & conſopitis Nive in os intrusâ, per fas & nefas, nonnunquam extorſimus.

Poſt expoſitam Aqueæ diætæ methodum, & quomodò ſymptomatibus ἐπιφαινόμενοις occurrendum ſit, reliquum eſt, ut quibus in Febribus, & quo illarum tempore ad hoc præſidium deveniendum ſit, exponamus. In principio ſanè Univerſali Febrium haud opportunum eſt ſtatim Aquam arripere : quum enim tunc temporis cruda & craſſa ſint omnia, haud jure ſperes à copiosâ Aquâ peccantes humores poſſe vel ſecerni vel exturbari. Secùs in Morbi ſtatu cùm omnia exacerbata ſunt, & ἡ νόσος ἀνθέει, ut ait *Hippocrates* cùm nempe Æger ad maximum periculum perductus eſt, Aquæ præſidium opportunum locum habet : tunc enim materia Febrim fovens ex diutinâ ebullitione, particularum contritionem quandam, vel, ſi mavis, aliqualem coctionis umbram adepta, poterit copioſæ Aquæ exhibitione, illiuſque cum humoribus corporis permiſtione veluti præcipitari, ſecerni, atque quâ data porta evacuari. Hinc igitur ſæpe accidiſſe vidimus, ut fortunatiùs evaſerint, qui in ipſo veluti mortis agone conſtituti ad hoc extremum præſidium, tanquam ad ſacram anchoram confugêre. Hoc monitum negligentes audaculi quidam Medici, Aquam in Febrium principio, vel incremento exhibentes, in maxima pericula, & mortem ipſam, Ægros deduxere. Non inficias tamen iverim, in Febribus Bilioſis, ſeu tenues humores pro cauſâ agnoſcentibus, non infelici auſu, Aquam quandoque in ipſo principio exhibitam eſſe : & ratio ex ſuprà dictis evidentiſſima eſt.

In Febribus igitur Acutis, Malignis, & lethalibus omnis generis, quo tempore opportunum videbitur, quod à maximo Ægri periculo ſignificare ſolet, ad diætam Aqueam deveniendum. Nam vel Febres tales ſunt, ex quibus ad concretionem tendit ſanguis ; & tunc Aquâ copiosâ cum eo permiſtâ facilè poterit fluidam naturam ferè amiſſam iterum recuperare : Vel ex Febre ſanguinis maſſa ad nimiam tenuitatem, cum ſpirituum exſolutione vergit ; atque hoc caſu Aqua, præſertim frigida, ſalia acria ſanguinem diſſolventia ſolvere & retundere potis erit. Unde phœnomeno lux, cur ſcilicet frigidum jam redditum Febricitantis Corpus ex frigidæ potatione veluti miraculo incaleſcat. Sive enim ſanguis ex pernicioſo ſpirituum effluxu concreſcere incipiat, ſive ex nimiâ illius diſſolutione ſpiritus evolent ; ſemper frigidæ copia cum illo permiſta (accedente quoque pororum cutis conſtrictione) æque ſpirituum diſſipationem prohibebit, adeoque Calor amiſſus revocabitur.

Hinc illud hic inculcandum, quod à principio inſinuavimus, Aquam non niſi nivatam Febricitantibus præſcribendam : primùm enim frigidâ ſe eâ copiâ ingurgitant Ægri, quæ operi neceſſaria eſt, calidam verò reſpuere poſt primas potationes ſolent : prætereà ab Aquæ frigiditate Ventriculi Fibris vis major elaſtica accedit, quâ propelli in ulteriores vias uſque ad ſanguinem ea facilè poſſit ; contrà tepeſcens fibras eaſdem ad atoniam diſponens, ſui mole ventriculum inflat, pondere premit ac anxium reddit.

Haud tamen diſſimulabimus, nos quandoque non frigidam, ſed calentem Aquam præſcribere : cùm ſcilicet Pulmonum & Viſcerum Inflammationes & dolores cum Febribus copulantur : veriti ne frigidum

partes

partes phlogoſi prehenſas ad νέκρωσιν diſponat. Verùm negare minimè poſſumus in his caſibus nonnunquam ad frigidiuſculam, etſi non nivatam, tranſitum fieri : cùm nempe, tepentis Aquæ faſtidio affecti Ægrotantes, illam aſſiduò bibere renuunt. Satius enim eſſe reputamus, multam frigidiuſculam, quàm paucam tepentem, ſed operi imparem miniſtrare.

Juxtà hos canones (quos Experimenta ſæpiùs inſtituta, & Ratio poſtmodùm, ſi non invicta, ſaltem non omninò infirma ſuaſit) Diætâ Aqueâ in Febribus multoties uſi, felices eventus notavimus, ut ἄριστον μὲν ὕδωρ verè fateremur. Nonnunquam tamen præconceptâ ſpe fruſtrati ſumus, quod à Medicinæ fortunâ, præſertim in magnorum Medicamentorum adminiſtratione, non abhorret: nil enim adeò certum in illâ eſt, quod fallere etiam accuratiſſimos Practicos ſæpè non poſſit.

Hucuſque de Frigidæ uſu in Febribus locuti ſumus: verumtamen ſunt & alii Morbi, in quibus Aqueam diætam, & non ſine Ægrorum emolumento, analogiſmo quodam ducti tentavimus. Tales ſunt Diarrhœa, Dyſenteria, imò & Cœliaca, & Lienterica affectio: tales ſunt Iſchuria Renalis & Dyſuria: tales Cardialgia & Cholera Morbus, Hypochondriaca & Hyſterica affectio: nec caremus exemplis Hydropis (quis credat?) copioſâ Aquâ epotâ curati: reſeratis nempe cœcis Renum & Alvi viis è quibus & Aqua & ſeroſus latex ubertim effluxit. Imò & ſalutarem Aqueæ Diætæ uſum experti ſumus in Variolis, ſed in tertio illarum ſtadio, ad necem Ægris tendentibus, ex Abſceſſibus in cerebro & Pectore formatis: quo remedio ingentem

ingentem puris copiam è naribus & ore excerni vidimus. Haud tamen in omnibus his Morbis Aqueam Diætam, hoc eſt, Aquam ſolam, omni interdicto Cibo, adhibemus ; ſed in Chronicis largâ frigidæ potatione quatuor horis ante parcum prandium, atque alterâ octo horis à prandio, contenti eſſe ſolemus.

Hæc quidem ſufficere putavi ad meum propoſitum : unum tamen poſtremò animadvertendum apprimè eſſe duco, quoad Aquæ frigidæ exhibendæ copiam ; gravius ſcilicet delinqui, ſi minori quantitate propinetur, quàm ſi excedenti. Quum enim eo fine Febricitantibus in valde ancipiti ſtatu conſtitutis Aqua exhibeatur, ut in omne Corpus diffuſa, meatus referet, liquoribus motum & tenuitatem naturalem impertiatur, ac membrorum omnium calorem roburque foveat ; id præſtituros nos fruſtrà pollicebimur, modicam proxinantes Aquæ quantitatem, quæ in Ventriculo & primis Viſceribus moram trahens, tantum abeſt ut poſſit ulteriùs progredi, ut potiùs cum noxiis humoribus ibi ſtagnantibus permiſta, illorum putrefactionem promoveat, Ægroque perniciem moliatur. Opus igitur eſt, ut maximâ quantitate & ſucceſſivè ingeratur, ad hoc ut copiâ viam ſibi paret, & veluti alluvie Corpus univerſum inundet. Id autem eò audentiùs proſequendum, ſi poſt primam tranſactam diem, tranſitûs Aquæ ſigna per Urinam vel alvum apparuerint. Eô enim Aquam reliquis Remediis ſecuritate præſtare putamus, quòd tametſi nonnulla Medicamenta poſſent fortaſſè maximos Morbos debellare ſi excedenti doſi exhiberentur, veluti ſtibium Diaphoreticum, Bezoarticum, & ſal volatile quodcumque

quodcumque, & ipſum Vinum generoſum copioſè epotum; verumtamen quis non videt, ex ipſâ excedenti doſi maximum vitæ periculum, debilibus præſertim Ægrotantibus, imminere? ſola Aqua innocentiſſima & tutiſſima videtur: vix enim Æger eſt adeò viribus deſtitutus, qui uberrimam Aquæ copiam ſuſtinere non valeat. Hinc haud παρὰ μύθοδον factum puto, ſi etiam cùm deſperata res eſt, & jam conclamatum, Medicus facto prognoſtico, & expoſitâ quidlibet audendi occaſione, Aqueam Diætam, etſi contraindicatum remedium, ſi non præcipiat, ſaltem permittat: nonnunquam enim improviſis Naturæ Modis, deſperatos jam Ægros ex inſperato ad ſalutem rediiſſe vidimus: ut pro ſano conſilio illud habendum ſit, ſatius eſſe anceps remedium experiri, quàm nullum.

Hæc ſunt quæ apud noſtrates de Aquæ in Morbis uſu experiri uſu venit, quo nullum familiarius per vulgi ora nunc fertur Ægritudinum omnium remedium: ut noſtris his temporibus aptari commodè poſſit Verſiculus, quem de *Euripide* à ventris cruciatibus, ope Clyſteris maris Aquâ parati, liberato, refert *Laërtius*:

Ἡ θάλασσα κλύσῃ πάντα τῶν ἀνθρώπων κακά.

An ſimile accidere poſſit in frigidioribus Regionibus (de quo haud deſperem, nam etiam hybernâ tempeſtate tales per Frigidam Curationes hîc feliciter proſequimur) videant accuratiſſimi Viri, qui in Boreis Terræ plagis, non ſine maximâ laude & fortunâ faciunt Medicinam. Neapoli Calendis Januariis, Anno 1729. St. V.

NICOLAUS CYRILLUS in Reg. Univ. Neap. Prim. Med. Prof. & Reg. Soc. Leg. Socius.